

Jann Hornum

Af Jens Peter Larsen

Jens Peter Larsen

Født 4. november 1959 i Fjerritslev som søn af Inga og Helge Ejvind Larsen. Opvokset på ejendommene »Fuglsang« i Brøndum og »Frydendal« i Husby.

Ni års skolegang i Fjerritslev. Som ung ansat ved gartneri og landbrug. Herefter renovatør i næsten 30 år samt kortvarige job i svejsemaskine- og rørindustrien samt den kommunale hjemmepleje.

De sidste 18 år tilknyttet Knud Sko og p.t. (2014) i voksenlære som salgsassistent. Samtidig selvstændig vognmand for Nordjyske Distribution.

Tidligere medlem af skolebestyrelsen ved Fjerritslev Skole, formand for Vester Han Herreds Skytteforening, riffelinstruktør og bestyrelsesmedlem i Skovsgaard Jagtforening, riffelprøvesagkyndig for Danmarks Jægerforbund/ Skov- og Naturstyrelsen, våbenkonsulent (kontrollant) i De Danske Skytteforeninger samt næstkommanderende og skydelærer i HJVK 1202.

Gift 1989 med Helle Eriksen, bosat Øster Fælledvej 4, Fjerritslev.

Som det nok er læserne af Han Herred Bogen 2015 bekendt, havde vi i Hjemmeværns-kompagni 1202 en hel del markante personligheder.

En af de mest markante er uden tvivl Jann Hornum, der sommetider blev refereret til som »Battler Hornum« – og nok ikke uden grund. Jann er søn af den navnkundige Ib Hornum, som var blikkenslagermester i Vestergade 24 i Fjerritslev, en virksomhed som Jann siden overtog efter sin far.

Jann havde tidligt i sit liv gjort tjeneste som konstabel i Dronningens Livregiment, og efter i mange år at have brugt stort set lige så megen tid på tjenesten i Hjemmeværnet som på sin virksomhed, blev Jann og hans kone, Else, enige om at afvikle blikkenslager-

virksomheden og lade Jann genoptage sin militære karriere. Han har således været udsendt i internationale missioner flere gange.

Men her skal det handle om hans virke i 1202. Jann har altid været lidt af en »krudtkark« – han er således mangeårigt medlem af Våbenhistorisk Selskab og en kendt samler af militaria, men denne »evne« er skam også kommet Hjemmeværnet til gode fra tid til anden. Her vil jeg berette om et par episoder, der relaterer sig til hans kunnen på området.

På et tidspunkt var der en hjemmeværnsenhed, der skulle øve procedurer under bevogtning, og denne seance var blevet henlagt til en gammel grusgrav beliggende ude på Koldborgvej ved Gøttrup. I denne grusgrav havde enheden placeret en gammel udrangeret jeep m.m. for at markere noget, der skulle »passes på«. Jeg var selv gruppefører på den angribende gruppe, mens Jann Hornum var næstkommanderende i kompagniet på det tidspunkt, og det var også Jann, der udstedte march- og anbrebsordren på »objektet«.

Jeg husker tydeligt, at jeg efterfølgende blev trukket lidt til side for at blive præsenteret for en af Janns kreationer, som kunne anvendes i angrebet, et såkaldt »blålyn« (kanon-slag), der var blevet forsynet med en lang tændsnor (lunte, som kan brænde under vand) samt en såkaldt træktænder, en anordning der muliggør tænding af luntten uden brug af åben ild.

Da vores angrebsgruppe var forskudt til foreløbigt samlepoint, indledte vi en rekognoscering af målet, og vi blev til sidst enige om at prøve en utraditionel metode. Vi vidste, at modstanderne var ret nye og derfor nok ikke havde så stor egendisciplin, og det viste sig da også at holde stik.

Jeg valgte at indsætte det meste af gruppen på nær en enkelt mand (Hans Ole Kornum) i et skinangreb fra vest på et forudbestemt klokkeslæt, mens Hans Ole og jeg selv bevægede os langt sydom for at nærme os under dække af en meget tæt granskov, der grænsede lige op til grusgraven.

Vi medbragte Janns »kreation«, og det var meningen, den skulle markere en sprængladning inde i selve målområdet. Taktikken med at lave skinangreb – og det faktum, at forsvarerne var ret nye – viste sig at holde stik, for selv om de havde fået lavet stillinger 360 grader rundt om objektet, så varede det ikke længe, inden de, der sad med ryggen til angrebet (og front mod Hans Ole og mig), lod sig rive med af den megen skyden. De ville også være med og forlod derfor deres udpegede stillinger for at bidrage til løjerne.

Det skulle de aldrig have gjort, for ikke så snart deres opmærksomhed var et andet sted, arriverede Hans Ole og jeg så inde i området. Vi fik hurtigt motorhjelmene op på jeepen

og placeret »bomben« under denne, trak i træktænderen, lukkede hjelmen igen og forsvandt skyndsomt i den retning, vi var kommet fra.

Jeg beordrede skinangrebet afbrudt (tilbagetrækning) via radioen, hvorefter Hans Ole og jeg placerede os et godt stykke inde under de tætte græner, for vi skulle jo lige se, hvorledes situationen udviklede sig.

Føreren af den fremmede enhed kaldte til samling, og han var godt i gang med at give tilbagemelding på enhedens manglende bevogtningsdisciplin, da den gamle jeeps motorhjelme røg op i lodret stilling med et gevaldigt BRAG ... Jeg tror nok, der var en hel del, der lærte noget om betydningen af disciplin denne aften!

På et senere tidspunkt, meget senere, fordi jeg selv var blevet kompagniets

næstkommanderende på det tidspunkt, denne episode fandt sted, var vi blevet involveret i flyvevåbnets øvelse »Blue Moon«, en øvelse hvor man trænedes i indsættelse af fly i forskellige opgaveløsninger i NATO-regi.

Kompagniet havde fået til opgave at indrette sig i en målstilling, som flyene så kunne øve sig på. Jann havde i kraft af sin viden om forskellige våben og sin blikkenslagervirksomhed fået kreeret en næsten tro kopi af en mortar, som så behørigt var blevet placeret i stillingen, vi havde.

Denne disposition gav blandt andet de såkaldte fototydere fra rekognoceringseskadrillen i Karup grå hår i hovedet. De rapporterede selvfølgelig om en moterstilling i området, men alle vidste jo, at Hjemmeværnet ikke havde mortarer, ikke dengang i hvert tilfælde. Om de også havde observeret, at den gav ild, véd jeg i sagens natur ikke noget om, men at den kunne, var jeg overhovedet ikke i tvivl om – ikke når man kender Jann! – og heller ikke efter at jeg tilfældigt kom om til stillingen i samme øjeblik, en ølflaske forsvandt op i

himlen. At det lige var en ølflaske, var jeg slet ikke i tvivl om. For det første var og er Jann et skattet medlem af Danske Ølentusiaster, men nok mere fordi etiketten kom sej- lende som en fjer fra side til side ned fra himlen ...

Jeg kan kun sige, at Jann er i besiddelse af utroligt mange talenter, og hans viden om vå- ben er bestemt et af dem. Hans evne til at tage en skideballe som en mand er nok en an- den ...